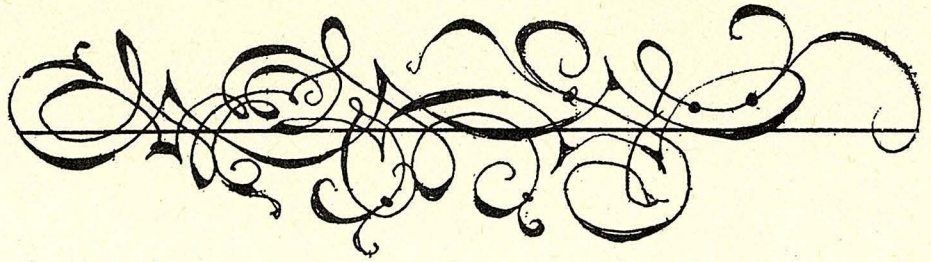

UNA TRADICIÓ DE SANT FRANCESC

AL MAS DE
CAN CODINA
DE SANT JOAN
DESPÍ

I

A l'horta de Sant Joan
el mas hi ha de can Codina,
on s'hi cull vi del millor
i bon blat i bona oliva;
les aigües del Llobregat
reguen tota l'hortalissa,
i les sitges i els cellers
són petits a les collites;
però els pobres no se'n van
sens beneir la masia.
Els frares i els ermitans
tots fan nit a can Codina;
si l'alforja entra de buit,
se l'en tornen proveïda.

El bon pare Sant Francesc
a toc d'oració arriba,
i demana per dormir
al porxo de la pallissa.
—Al porxo no hi dormireu,
l'àvia respon tot seguit,
sinó a la cambra, hostatjat,
que tenim sempre guarnida
pels frares de Sant Cugat
i els de Santa Caterina.

Si sou frare foraster
contemplareu belles vistes:
podreu guaitar Montserrat
i els turons de la Gelida;
per l'indret de Sant Feliu
tindreu aires de marina,
i veureu el Papiol,
dret a la part del migdia,
com panereta de flors
voltada de pins i alzines.
Us donarem bon sopar,
nous, pa blanc i malvasia;
de la nostra taula, al cap,
us posarem la cadira.

Sant Francesc, des del llindar,
de tot cor l'ha beneïda;

i se'n puja escala amunt
tot guiant-lo la padrina.
Ja se'n puja tot resant,
amb les mans, al pit, unides;
sembla un formós serafí
que té en el cel les delícies;
porta un hàbit de burell,
la cintura amb nusat cingol,
cap i peus desabillats;
el cor, una flama viva.
Son rostre, que demacrat!
Sos ulls, com llancen guspises!
Els amos i els masovers
sols mirar-lo s'encenien
en amor de Jesucrist
que té seguidors tan dignes.
—Santa nit us doni Déu!—,
li cridaven les fadrines.
I aquella nit en el mas
tot era goig i alegria;
pomeres i tarongers
daven aroma exquisida,
les abelles feien mel,
i els cucs seders, seda fina.

II

A l'endemà, de matí,
els rossinyolets cantaven,
cantaven cançons d'amor
enmig dels oms i pollancrees.
Els parells llauren al camp,
el sol baixa a les clotades;
els coloms d'ales de neu
van de l'era a la teulada.
El bon pare Sant Francesc
no ha eixit de la cambra encara;
el migdia ja és a prop,
la porta encara és tancada.
El mosso vell ha trucat.
Cap resposta a la trucada.
—Potser el frare s'haurà mort!

—La Verge Maria ens valgui!
Els amos han espanyat
el forrellat de la cambra;
tots s'aboquen cap a dins,
gran sorpresa els esperava.
El bon pare Sant Francesc
ha fugit de matinada,
i ningú no sap per on
ni sap veure petja o rastre.
Ha deixat a la paret
sa devota i bella imatge
pintada a quatre colors,
resant amb les mans plegades.
De la finestra, al repeu,
un roser de roses blanques
naixia i, també, ha florit
en una nit, per miracle.

La cambra s'omple d'olor,
d'olor de roses que encanta.
Junt amb les nines els nins
diuen que senten veus d'àngels.
Des del Prat a Collbató,
de Cornellà a Vilafranca,
de Sant Ponç a Martorell
tothom ja sap el miracle.
La imatge de Sant Francesc,
bé en té prou d'anomenada!
En el pla del Llobregat,
quants romeus l'han visitada!
En sis segles que han passat
mai no l'han vist esborrada.
A la bona gent del mas
bona sort ha dat la imatge.
Els ha emplenat els cellers
quan l'almoïna els hi buidava,
en la guerra els ha lliurat
d'enemics de mala raça;
els ha donat bons hereus,
els ha guardat, sempre ufana,
la fe dels avantpassats
que és el tresor de la casa.

ARTUR MASRIERA
Mestre en Gai Saber
Barcelona, 1860-1931†

Text normalitzat
de l'original
per E. Balaguer Mestres

Edició commemorativa en el 50 aniversari de la inauguració de la Torre Jujol a Sant Joan Despí
dissenyada per l'arquitecte Jujol (1879-1949).

ARXIU JUJOL